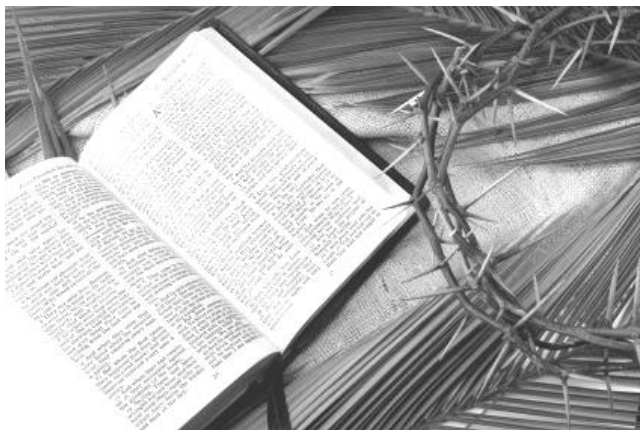

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

duben 2017

11. ročník / 4. číslo

*„Hosana, požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský.“
(J 12, 136)*

Z promluvy svatého biskupa Ondřeje Krétského

Požehnaný, který přichází ve jménu Páně, král Izraelský

Pojďte a vystupme spolu na Olivovou horu, pospěšme naproti Kristu vracejícímu se dnes z Betánie a kráčejícímu dobrovolně vstříc svému svatému a požehnanému utrpení, aby tak dovršil tajemství naší spásy.

Přichází tedy, dobrovolně se vydává na cestu do Jeruzaléma. Je to ten, který kvůli nám sestoupil z nebe, aby nás ze dna bídy povznesl spolu se sebou vysoko nad všechna knížata, mocnosti, síly a jak se jen jmenují, jak vykládá Písmo.

Nepřichází však jako někdo na vrcholu slávy, s pýchou a okázalostí. Nebude se hádat, praví Písmo, ani křičet, na ulicích nikdo neuslyší jeho hlas, ale bude mírný a pokorný, jeho příchod bude zdobit prosté chování i vzhled.

Nuže tedy, pospěšme spolu s tím, jenž chvátá k svému umučení, a napodobme ty, kteří mu vyšli vstříc. Ne však tím, že bychom mu na cestu prostírali olivové ratolesti, koberce, pláště nebo palmové větve, ale tím, že my sami se mu podle svých sil prostřeme na cestu, s duchem zkroušeným a s upřímným srdcem i pevnou vůlí, abychom přijali přicházející Slovo, abychom do sebe pojali Boha, i když ho nikdy nelze obsáhnout.

Vždyť ten, jenž je mírný, má radost, že se nám mohl ukázat ve své mírnosti. Zapadl do naší naprosté nicotnosti, aby mohl přijít a důvěrně se s námi stýkat, a pro své přibuzenství s námi nás pozvednout a přivést opět k sobě.

I když poté, co nás svou krví očistil a jako prvotina se za nás obětoval, vystoupil do nebeských výšin k východu, jak se o něm říká – zřejmě do vlastní božské slávy, přece nechtěl přestat projevovat lidskému rodu svou lásku, a tak zároveň se sebou povýšil i lidskou přirozenost, pozvedaje ji z propasti země od slávy ke slávě.

Tak tedy prostřeme Kristu na cestu sebe samé. Neprostitírejme neživá roucha nebo bezduché ratolesti, neprostitírejme větvoví; je to hmota, která po použití ztrácí svěžest a potěší oči jen na několik hodin. Ale oděni jeho milostí neboli jím samým – neboť vy všichni, pokřtění v Krista, oblékli jste se v Krista – my sami se prostřeme jako roucha a položme se mu k nohám.

A jestliže jsme byli dříve od hříchu rudí jako šarlat, a když nás očistil spasitelný křest, zběleli jsme pak jako vlna, nepřinášejme již vítězi nad smrtí palmové ratolesti, ale odměnu za vítězství.

Den za dnem opakujme po židovských dětech i my, mávajíce duchovními ratolestmi své duše, posvátné volání: Požehnaný, který přichází ve jménu Páně, král izraelský.

Slovo emeritního biskupa Dušana Hejbala k velikonočním svátkům

Když mě bylo 6 let a poprvé jsem směl ministrovat při velikonoční vigílii, která byla dlouhá asi 4 hodiny a končila pozdě v noci v rozzářeném kostele, těšil jsem se, že až vyjdu z kostela ven, bude tam záře jako byla v kostele, příroda i lidé budou úplně jiní, že prostě na tom světě bude poznat, že se stalo něco úžasného.

Nestalo se vůbec nic a to mě hrozně zklamalo. Venku byla úplně stejná tma jako každou noc, staré stromy před kostelem byly úplně stejné jako večer a my kluci, kteří jsme vyšli z rozzářeného kostela (na nás menší venku čekaly maminky), jsme se v té tmě rychle ztratili a pospíchali jsme do pelíšků, abychom ráno už zase mohli stát u oltáře. A já vím, že se mi do té tmy vůbec nechtělo a raději bych už zůstal v kostele, kde to zářilo a vonělo vzkříšením a asi bych ozelel i mamčinu ruku, která mě vedla domů ke spícím sourozencům a k tátovi, který musel ráno na šichtu.

Možná podvědomě na ten zázrak ještě čekám a ještě jsem si nezvykl na to, že po Kristově zmrtvýchvstání celý svět běží tak nějak pořad ve starých kolejích.

A přece to není pravda. My opravdu můžeme říci: Kristovým vzkříšením se všechno změnilo. Už začalo něco nového, něco podstatného, a i když je to tak strašně málo vidět na světě a možná i na nás - co bychom byli bez Ježíšova vzkříšení? Pár let tady na světě, takové trochu inteligentnější jepice, pár chviliek radosti uprostřed té námahy, běhu, stresu, nevděku, práce, která není moc vidět a co potom? Nic? Nebýt?

Co se vlastně stalo to první velikonoční ráno?

Ježíš vstal z mrtvých. Definitivně porazil naši smrt, skoncoval s naší nicotou a otevřel nám život věčný. On je první z nás vzkříšený.

Ta naše touha po věčném, plném a šťastném životě, po životě, který neskončí s pár takty hudby v krematoriu, touha po věčnosti, kterou máme zapsanou na dně duší, není zbytečná. Ježíš žije a také my budeme věčně žít. Vzkříšený Ježíš je příslibem toho, co jednou smíme prožít i my: našeho vzkříšení.

Možná neprožíváme právě nejšťastnější období. Mysleme však na to, že vzkříšení není možné bez kříže, ale také, že po každém Velkém pátku přijdou Velikonoce. Kristus vstal z mrtvých. Smíme se k tomu upnout a pevně tomu věřit. Z toho se smíme radovat, z toho smíme žít a čerpat naději a sílu.

Požehnané velikonoce!

Váš bratr +Dušan

1. dubna 2017

Milé sestry, drazí bratři, drahé sestry, milí bratři,
vážené spolufarnice, vážení spolufarníci i všichni
ostatní čtenáři,

když tato rubrika nazvaná Okénko vyšla v
minulé Křížovatce poprvé, ani jsem nečekal takové
množství ohlasů, které nakonec přišlo. Kolik přesně jich
bylo, si už nepamatuji; jen vím, že jich byl sudý počet a
nebylo to prvočíslo (takže jich nebylo 2017) ani
mocnina dvou (a nebylo jich šest, ale určitě méně než
deset). Takže díky všem, kteří napsali!

Dnešní text bude trochu náročnější, ale zvláštní
datum, které je v záhlaví, přímo vybízí k tomu, abych jej zde předložil. Pochází ze
16. století, ale jeho původ lze hledat už v době před narozením Panny Marie, kdy
se objevuje v díle *De finibus bonorum et malorum* (O nejvyšším dobru a zlu),
které napsal Marcus Tullius Cicero.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed eiusmod tempor
incididunt ut labore et dolore magna aliqua. Ut enim ad minim veniam, quis nostrud
exercitation ullamco laboris nisi ut aliquid ex ea commodi consequat. Quis aute
iure reprehenderit in voluptate velit esse cillum dolore eu fugiat nulla pariatur.

Excepteur sint obcaecat cupiditat non proident, sunt in culpa qui officia
deserunt mollit anim id est laborum. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur
adipiscing elit, sed eiusmod tempor incididunt ut labore et dolore magna aliqua.

Ut enim ad minim veniam, quis nostrud exercitation ullamco laboris nisi
ut aliquid ex ea commodi consequat. Quis aute iure reprehenderit in voluptate
velit esse cillum dolore eu fugiat nulla pariatur. Excepteur sint obcaecat cupiditat
non proident, sunt in culpa qui officia deserunt mollit anim id est laborum. Apríl!

Jiří J. Šulc

předseda farní rady Farní obce Starokatolické církve v Praze

e-mail: predseda.farni-rada.farni-obce.skc-praha@seznam.cz

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 10³⁰ – eucharistická slavnost v katedrálním chrámu sv. Vavřince

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost kolem stolu v Communii (od 21. dubna bohoslužby opět u sv. Kříže)

STAROKATOLICKÉ VELIKONOCE 2017 V PRAŽSKÉ FARNOSTI

Květná neděle – 9.4. v 17,00

eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

Úterý 11.4. v 18,00

eucharistická slavnost

Středa 12.4. v 18,00

temné hodinky – Sedm Kristových slov na kříži

Zelený čtvrtek – 13.4. – památka poslední večeře Páně

18,00 – eucharistická slavnost a getsemanská meditace se skupinou Fénix

Velký pátek – 14.4. – památka utrpení a smrti Páně

17,30 – křížová cesta

18,00 – liturgie Velkého pátku

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně - Bílá sobota – 15.4. ve 21,00

liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční – 16.4. v 17,00

eucharistická slavnost

Úterý velikonoční 18.4

18,00 – eucharistická slavnost

19,00 – Skupina Fénix: folkrockové oratorium „Poslední večeře podle Leonarda“

Kalendář farní obce

Kalendárium

10. dubna od 17:00 se v Communii bude konat Modlitební večer duchovně více zaměřen na Svatý týden a blížící se slavnost Vzkříšení.

25. dubna od 18:00 si do rotundy na bohoslužbu zkusíme pozvat dalšího ekumenického hosta, aby nám posloužil Božím slovem a po bohoslužbě s ním opět bude následovat beseda v Communii. Jméno hosta včas upřesníme.

26. dubna od 13:00 do 17:30 nabízíme rodičům možnost pohlídání jejich ratolestí, aby si mohli v klidu zařídit, co potřebují. V případě zájmu prosím kontaktujte sestru Moniku na mailu **madlova@starokatolici.cz**.

26. dubna od 17:30 se v Communii bude konat další povídání nazvané Starokatolický seminář. Zde se máte možnost dozvědět něco blíže o teologii a starokatolické víře.

Událo se

1. března od 18:00 jsme se na Popeleční středu sešli společně v rotundě Nalezení sv. Kříže, abychom vstoupili do postní doby s vědomím, že prach jsme a v prach se obrátíme.

3. března od 17:00 jsme společně při kající bohoslužbě vyznali své hříchy před Pánem a svou vinu jsme směli smýt svěcenou vodou.

20. března od 18:00 přišel za námi do Communie opět další z řady zajímavých hostů. Tentokrát to byl historik Michal Stehlík z filosofické fakulty, který nám vyprávěl o případu, který se odehrál v roce 1951 v Babicích a který proslavil hned ve dvou dílech i seriál Případy majora Zemana. Dozvěděli jsme se fakta o této události, politické i společenské pozadí této bouřlivé doby.

28. března od 18.00 jsme opět do rotundy pozvali ekumenického hosta, aby nám posloužil Božím slovem. Tentokrát naše pozvání přijal Dan Drápal, emeritní senior Církve Křesťanská společenství, který s sebou přivedl i další křesťany ze skupinky, kterou vede. Po bohoslužbě jsme asi hodinu poseděli v Communii a při společném povídání jsme si mohli uvědomit, jak je důležité společenství křesťanů napříč církvemi tak odlišnými jako SkC a CKS, že i přes věroučné a liturgické rozdíly jsme se mohli sejít u jednoho stolu a spontánně se tak aspoň na chvíli nejen na lidské rovině, ale i v křesťanském duchu (či v Duchu) vrátit do doby staré nerozdělené Církve.

Narozeniny v dubnu slaví:

Šimon Bárta, Petra Bobková, Monika Fingerová, Mirjam Formanová, Lukáš Jandourek, Rút Janoušková, Zdeněk Jecelín, Barbora Kapešová, Amélie Kodymová, Eva Kratinová, Barobora Kurandová, Vladislava Matysová, Eliška Osvaldová, Dominika Šešerová, Karel Štýbr, Martin Valent, Magdalena Zichová, Jan Ziegler.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

2. 4. – 5. neděle postní

Ez 37, 1-14

Ž 130

Ř 8,6-11

J 11,1-45

Tato neděle již tak trochu vyhlíží zázrak vzkříšení. Obživnutí starých kostí v Ezechielovi i Lazar, který vstává z hrobu, je již malým plamínkem naděje velké radosti, kterou budeme prožívat na Bílou sobotu. Když uvěříme v Duchu v Ježíše Krista, čeká nás všechny zázrak vzkříšení. Když dokážeme potlačit a překročit vlastní já, ne proto, abychom přestávali být sami sebou a umenšovali se v Božích očích, ale abychom v sobě dokázali udělat více prostoru pro Boží slovo a život evangelia, bude naším cílem Boží království. Ovšem tento úkol je někdy těžší než celé odříkání v postní době. Málokdy dokážeme dát přednost tomu Božimu v nás, před vlastními představami spravedlnosti, před vlastním úhlem pohledu o tom, co je dobré (pro nás, pro ostatní), před postojem „já mám pravdu“. A toto upřednostňování našeho ega často považujeme za skutečný postoj správného křesťana a na křesťanskou lásku zapomínáme. Zkusme tedy v posledních dnech postní doby, ve Svatém týdnu, odhodit naše opravdové já, stejně jako své já dokázal odhodit Ježíš, když na svá záda přijal kříž všech našich maximalistických „JÁ“ a vin s tím spojených.

9. 4. – Květná neděle

Iz 50,4-9a

Ž 31

Fp 2,5-11

Mt 26,14-27,66 (Mt 27,11-54)

Květná neděle. Záblesk radosti a naděje. Dav, který povolává „hosana“ při příchodu krále. Šťastný prolog pašijového příběhu. Možná nikdo z Ježíšových nejbližších nečekal, že za pár dní z této radostné chvíle zbude jen hořká vzpomínka, která bude živit jejich zlost z bezmocnosti, jejich pocit ztráty, která bere sílu pokračovat a nutí člověka stále dokola se ptát: „Proč?“ Jen Ježíš a jeho nepřátelé věděli, co bude následovat. Možná se v tom davu jejich oči střetli. Na malou chvíli. Pohled plný smíření, milosrdenství, lásky, ale i obyčejného lidského strachu se střetl s pohledy plnými nenávisti, zloby, touhy po pomstě, ale i obyčejného lidského strachu...

To strach často bývá hybatelem našich činů, ale i nečinnosti. Strach v nás často probouzí dobro i zlo. A jací jsme častěji my?

13. 4. – Zelený čtvrtek

Ex 12,1-4(.5-10).11-14

Ž 116

1K 11,23-26

J 13,1-17.31b-35

Tak nějak nostalgicky vzpomínám na Zelené čtvrtky u sv. Vavřince. Nejnáročnější úkol pro asistenci bylo sehnat dostatek lidí, kteří budou ochotni si nechat umýt nohy, resp. nohu. Nikomu se nechťelo. Ze studu? Kvůli zimě? Každý měl nějak ten důvod, proč neobnažovat svou nohu před celým chrámem. Vlastně to i ladilo s evangeliem, kde se Petr také nejdříve vzpíral Ježíšově snaze očistit mu chodidla. Možná jsme se všichni v tu chvíli cítili stejně jako apoštolové. Zaskočení, nejistí... Proč zrovna nám má někdo, kdo je vlastně nad námi, umývat naše nohy? Celý den je máme uzavřené v botách a teď je máme obnažit? To nechcete... Nikdo z nás...

Má však tento akt spojený se Zeleným čtvrtkem být něco ponižujícího v tomto směru? Nemá to být spíš akt lásky? Ukázka toho, jak blízcí si máme být jako bratři a sestry, jak se o sebe máme navzájem starat? Jak nebýt povýšení, protože si Pán vybral právě nás? Víra není o přednosti, ale o službě. Nestydíme se tedy službu přijímat i dávat. Starejme se o sebe navzájem, nestydíme se v tomto odhalit... Stydíte se snad chodit k přijímání?

14. 4. – Velký pátek

Iz 52,13-53,12

Ž 22

Žd 4,14-16; 5,7-9 (Žd 10,16-25)

J 18,1-19,42

Řev, urážky, bolestivé rány holí, pády, plivance, pot, který štípe v očích a v nespočetném množství krvavých ran. Běsnící dav plný nenávisti a opovržení. Hlasy připomínající hromy. Hluk, který tě drásá snad víc než trnová koruna. Posměch, který tě tíží víc než břevno na tvých zádech. Tolik rámusu, který nemá konce. Spojuje se v jeden nesnesitelný zvuk, který se ti zabodává hluboko do uší. A před tebou cesta na Golgotu, cesta do náruče umírání. Soucít? Už ani nevíš, jak vypadá. Láska? Jen slovo, které ztratilo význam. Odpuštění? Místo něj máš jen hřeby ve svých rukou. Čníš ve výšce nad všemi, které jsi stvořil. Díváš se na ně skrz roušku život beroucí bolesti a říkáš si: „Ano, takové jsem vás stvořil.“

Jsmo stvoření, jež se dokáží vzepřít Božímu nařízení, jež dokáží zabít svého bratra, svést manželku svého bližního, ..., zradit svého Boha, zapřít svého Boha, zabít svého Boha. Ano, my lidé jsme ti, kteří věří Boha, kterého den co den přibíjíme na kříž. A přesto jsme jeho milované stvoření... Bohu díky!

16. 4. – Zmrtvýchvstání Páně

Iz 25,6-9

Ž 114

1K 5,6b-8

L 24,13-49

Všechna bolest a zármutek se rozplynul v jediném okamžiku. Hrob je prázdný a Pán byl vzkříšen. Už nemusíme ronit slzy. Už se znovu můžeme zhluboka nadechnout a hodit za hlavu všechny události předešlých dní. Ted' už na ničem nezáleží. Aleluja! Živý je Pán!

Opět můžeme vše, co jsme si odpírali. Opět mohou zvony bít, varhany znít, opět budou na oltáři květiny. To šedé období trýzně je za námi. I my se konečně můžeme navrátit k normálnímu životu. Jsme osvobozeni!

Jak dlouho v nás vydrží pocit určité svátosti z Bílé soboty? Ta radost ze zázraku, která by v nás ráda něco změnila, protože Ježíš se tak mocně dotknul našich životů? Jak dlouho v nás vydrží pocit, že je něco jinak? Božsky láskyplně jinak. Jak dlouho dokážeme žít s Velikonoční zvěstí? Nemizí z nás tento pocit ještě dřív než se dopřeje závěrečná píseň při bohoslužbě? Neodcházíme z kostela již se slovy: „Tak, a je to za námi...“ Neodcházíme z kostela jako dva učedníci z Jeruzaléma do Emauz?

23. 4. – 2. neděle velikonoční

Sk 2,14a.22-32

Ž 16

1P 1,3-9

J 20,19-31

„Ač jste ho neviděli, milujete ho,“ Píše apoštol Petr ve svém listě. „Ač ho nyní nevidíte, přec v něho věříte...“ To jsou slova, která patří i nám. Věříme a radujeme se v Kristu, i když nám chybí ta osobní zkušenost, kterou měli apoštolové. Je to dar věřit, ale nevidět. Važme si toho, že si Bůh vybral právě nás a obdaril nás vírou. Můžeme tak Boha chválit a milovat a radovat se skrze něho a s ním a v něm... V každé eucharistii smíme cítit a vnímat jeho přítomnost živě a opravdově a s nadějí očekávat jeho návrat.

Nebojme se zkoušek, které nás v životě potkávají, nebojme se našich klopýtnutí, nebojme se našich selhání. Jsou to zkoušky, kterými se upevňuje naše víra. Nebojme se pádů, ty k životu a víře patří. Bojme se jen okamžiku, kdy už nebudeme chtít vstát a jít dál...

Prosme Pána, abychom to nevzdávali ani za zamčenými dveřmi.

25. 4. – Svátek sv. Marka

1P 5,5b-14

Ž 89

Mk 16,15-20

Bud'te pokorní jeden vůči druhému, říká autor prvního Petrova listu. Pokořte se pod mocnou ruku Boží a všechnu svou starost vložte na něj. Umíme být pokorní? A co si pod tímto slovem vlastně představujeme? Dost často už býváme i alergičtí na to, když nám někdo říká: „Musíš být pokorný!“ a většinou to pro nás znamená, že budeme vlastně za blbce. Ovšem, když jde o to vyžadovat pokoru od druhých, nepřipadá nám to ani trochu hloupé. Naopak. Je to přece správné, aby křesťané byli pokorní. Takže, milý bratře, vzdej se všeho, co máš... Akceptuj to, co já považuji za správné... My však nejsme ti, kdo by měli mít patent na to, co je správné, ani pokorné. Přestaňme přemýšlet o druhých, jací by měli být a co by měli dělat. Uvažujme a sudme jen vlastní činy. Nedovolme pyšného lva v nás, aby přeřval hlas našeho svědomí a odvrátil tak pozornost od našich hříchů.

Budme pokorní jeden vůči druhému... A začněme u sebe, nečekejme až s tím začne někdo jiný.

30. 4. – 3. neděle velikonoční

Sk 2,14a.36-41

Ž 116

1P 1,17-23

L 24,13-35

Ve Skutcích můžeme dnes číst, jak se díky apoštolům nechávalo pokřtít tisíce Izraelitů. Stačila k tomu vystoupení Petra a jeho řeč, ve které hlásal zjevenou pravdu, dobrou zvěst, slova víry. Jakým darem to byli obdařeni apoštolové, že stačilo, aby promluvili k lidu a uvěřil? A proč tímto darem již nejsme obdařeni my? Často třeba i vnitřně cítíme, že o víře a Kristu je skoro nevhodné mluvit před ostatními. Měli by nás možná za fanatiky nebo církvi zmanipulované jedince, kteří jen opakují slova, která jim někdo vtlučil do hlavy. A když už se odhodláme a promluvíme o Bohu, často narážíme na striktní odmítnutí. Copak jsme nebyli také obdařeni darem Ducha svatého, abychom hlásali evangelium? Co děláme špatně, že se k nám nepřidávají tisíce? Že jsou křesťané vnímáni spíše negativně? Že od nás lidé spíše odcházejí...?

Pane, proměň naše srdce, abychom dokázali být opět přitažliví opravdovostí života v Kristu.

Roční slavení velikonočního tajemství

Liturgický rok nás zve ke slavení a připomínání si Božích spásných činů. Přitom nehledíme jen do minulosti, ale vstupujeme do svatých tajemství, která posvěcují náš život, a stejně tak do budoucnosti, v níž očekáváme Kristův druhý příchod.

Nejvýznamnějšími svátky liturgického roku jsou Velikonoce, svátky Kristova vzkříšení, které je základem naší víry, od něhož se všechno odvíjí. Než se však v rané církvi začaly slavít, byla tu neděle – první den po sobotě – den, na jehož úsvitu náš Pán vstal z mrtvých. Už v době apoštolů dostává tento den jasný a bohatý vnitřní obsah.

Přestože památkou vzkříšení Páně je každá neděle, přece jen se časem liturgické slavení Ježíšovy smrti a vzkříšení vyvíjelo dál. Velikonoční drama naší spásy se odehrávalo v době židovského Pesahu, připomínky záchrany Božího lidu z egyptského otroctví. Právě tato záchrana se stala předobrazem naší spásy, která došla naplnění v Ježíši Kristu. Tak i počátky slavení křesťanských Velikonoc se rodí ve spojení s tímto židovským svátkem, proto jsou Velikonoce pohyblivé. Už apoštol Pavel píše v Prvním listu korintské obci, že židovský Pesah má pro křesťany nový smysl: *Odstraňte starý kvas, abyste byli novým těstem, vždyť vám nastal čas nekvašených chlebů, neboť byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus. Proto slavme velikonoce ne se starým kvasem, s kvasem zla a špatnosti, ale s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy.* (1K 5,7-8)

První zmínku o stanovení dne Velikonoc nalezneme ve 2. století, kdy římský biskup Viktor I. (189 – 198?) odpovídá na diskusi, kdy se Velikonoce mají slavít. Později se rodí i velikonoční okruh. Sv. Augustin (+430) píše o svatém třídní (pátek, sobota, neděle) a později se stává významným i čtvrtek jakožto památka ustanovení eucharistie. Stejně tak odpovídalo citění rané církve, že je třeba se na tuto slavnost připravit. Tak vzniká období, které se postupně rozvíjí v postní dobu. Také pentekostes - období 50 dní po velikonocích až do Seslání Ducha svatého vznikly z židovské tradice a ve 4. století jsou slaveny jako jedna veliká neděle.

Naše dnešní liturgické slavení velikonočních událostí nás po celá sv. týden vede po stopách našeho Pána. Jeho vítáme s ratolestmi u bran Jeruzaléma, s ním prožíváme Jidášovu zradu, s ním slavíme jeho poslední večeři, nasloucháme příběhu jeho utrpení a uctíváme jeho kříž, aby pak při slavení velikonoční vigilie zaznělo radostné Aleluja – oslava jeho vítězství nad smrtí. Vzkříšený Kristus v centru slavení Velikonoc není jen historickou vzpomínkou, je ve středu bohoslužebného shromáždění jako živý Pán církve a je příslibem i zárukou budoucího života v jeho slávě.

Farní vyúčtování za měsíc březen 2017

Příjmy:

sbírky	4 711,-
příspěvky.....	900,-
úroky z účtu	409,57
CELKEM:	6 020,57

Výdaje:

Communio (nájem).....	843,-
Communio (služby)	280,-
Telefonica O2 (telefon a internet).....	1 022,75
poplatky za účet	27,50
srážková daň za úrok.....	77,82
opravy Communia + nové zámky	4 520,-
svíce na oltář v rotundě.....	376,-
nedoplatek za energie Communio.....	4 189,-
záloha elektřiny Communio	9 750,-
záloha elektřiny rotunda.....	5 320,-
upomínky za elektřinu Communio + rotunda	210,-
varhanní doprovod	1 000,-
CELKEM:	27 616,07

ROZDÍL: -21 595,50

Běžný účet k 31. 3. 2017:	1 341 182,01,-
Pokladna k 31. 3. 2017:	60 664,-
CELKEM:	1 401 846,01